

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 526/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4Ntok/2/2022 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia čl. 2, čl. 12 a čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia základných práv podľa čl. 16, čl. 19 a čl. 46 ústavy, práv podľa čl. 3, čl. 6, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 1, čl. 3, čl. 4, čl. 7, čl. 11, čl. 20, čl. 21, čl. 42 a čl. 48 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Ntok/2/2022. V tejto súvislosti navrhuje priznať mu primerané finančného zadost'učinenie. Zároveň požiadal o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podaným krajskému súdu domáhal povolenia obnovy konania v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1T/2/2005, v ktorej bol právoplatne odsúdený. Krajský súd v konaní o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. 4Ntok/2/2022 nariadil „pojednávanie“ [verejné zasadnutie, pozn.] na 23. jún 2022, ktoré sa realizovalo dištančnou formou prostredníctvom technických zariadení určených na prenos obrazu a zvuku – videokonferenčným zariadením, pri ktorom sa sťažovateľ nachádzal v priestoroch Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava (ďalej len „ústav“) a konajúci súd v sídle krajského súdu.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Porušenie označených článkov ústavy, dohovoru a charty sťažovateľ nachádzal v dvoch okolnostiach, ktoré nastali v súvislosti s realizáciou verejného zasadnutia 23. júna 2022 a ktoré boli výsledkom postupu krajského súdu. Prvou bola okolnosť, že „súd ponechal sťažovateľovi putá na rukách počas celého pojednávania“. Podľa jeho slov krajský súd „o tomto opatrení nevydal žiadne rozhodnutie, tento svoj postup a konanie... nijako neodôvodnil a na požiadavky sťažovateľa, aby mu boli putá sňaté alebo aby o tom súd urobil záznam, súd odvrkol, že on o ničom rozhodovať nebude a nič zapisovať nebude“.

4. Druhou skutočnosťou, ktorá mala za následok porušenie práv sťažovateľa, bolo, že krajský súd odmietol poskytnúť sťažovateľovi kópiu zvukového záznamu z „HP“.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie čl. 2, čl. 12 a čl. 13 ústavy a porušenie základných práv podľa čl. 16, čl. 19 a čl. 46 ústavy, práv podľa čl. 3, čl. 6, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 dohovoru a práv podľa čl. 1, čl. 3, čl. 4, čl. 7, čl. 11, čl. 20, čl. 21, čl. 42 a čl. 48 charty postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4Ntok/2/2022, ku ktorému malo dôjsť odmietnutím vydania rozhodnutia o ne/sňatí pút sťažovateľovi a neposkytnutím mu zvukového záznamu z dotknutého verejného zasadnutia.

6. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti (najmä pokiaľ ide o presné označenie základných práv a slobôd, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, t. j. nielen číselným označením článkov obsahujúcich viacero práv, ale aj ich pomenovaním a zaradením do jednotlivých odsekov príslušného právneho predpisu, ako aj ich skutkovou konkretizáciou) ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 357/2020).

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a charty nerozhodnutím krajského súdu o sňatí pút

7. Sťažovateľ v tejto časti ústavnej sťažnosti namieta skutočnosť, že konajúci krajský súd ponechal sťažovateľovi na rukách putá počas celého „hlavného pojednávania“ a k tomuto „opatreniu“ nevydal žiadne rozhodnutie ani tento postup nijako neodôvodnil. V dôsledku toho si sťažovateľ nemohol robiť poznámky, listovať v spise a v pripravených poznámkach.

8. V zmysle § 31 ods. 1 písm. d) zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ZVJS“) na predchádzanie, zamedzenie alebo odstránenie protiprávneho konania obvinených, odsúdených, dodávaných osôb a iných osôb je príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „zbor“) oprávnený použiť donucovacie prostriedky, putá.

9. Podľa § 31 ods. 2 zákona o ZVJS donucovacie prostriedky podľa odseku 1 písm. b) až f) a s) je príslušník zboru oprávnený použiť pri eskortovaní alebo predvádzaní obvineného alebo odsúdeného alebo dodávaní osoby aj preventívne ako prostriedky obmedzenia pohybu, a to aj bez splnenia podmienok uvedených v § 34 až 37a. O ich použití vopred rozhodne riaditeľ ústavu alebo ním určený príslušník zboru. Počas prítomnosti v pojednávacej miestnosti príslušník zboru predvedeným osobám donucovacie prostriedky na pokyn sudcu sníme, ponechá, prípadne znovu použije. Ak je to potrebné, zbor pred začatím pojednávania informuje sudcu o skutočnostiach týkajúcich sa predvádzaného, najmä ak je dôvodné podozrenie z pokusu o útek, napadnutia prítomných osôb alebo iného násilného konania.

10. Podľa § 40 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pri použití pút, predvádzacích retiazok a ďalších donucovacích prostriedkov na predvedenie osôb postupujú príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže podľa osobitného predpisu [vyhláška tu odkazuje na zákon o ZVJS].

11. Podľa § 40 ods. 4 vyhlášky počas prítomnosti v pojednávacej miestnosti sa predvedeným donucovacie prostriedky na pokyn predsedu senátu snímu, ponechajú, prípadne znovu použijú. Pri rozhodovaní o takom opatrení prihliada predseda senátu na informácie Zboru väzenskej a justičnej stráže a zväži najmä to, či podľa dostupných informácií o predvádzanom alebo vzhľadom na správanie sa predvádzaného v priebehu súdneho pojednávania je dôvodné podozrenie z pokusu o útek, napadnutia prítomných osôb alebo iného násilného konania.

12. Z citovaných ustanovení dotknutých právnych predpisov jednoznačne vyplýva, že o použití donucovacích prostriedkov rozhodne vopred riaditeľ ústavu (alebo ním určený príslušník zboru), a k ich následnému sňatiu v pojednávacej miestnosti dáva sudca (predseda senátu) pokyn.

13. Sťažovateľ žiadnym spôsobom neatakujúce rozhodnutie príslušníkov zboru o nasadení mu pút ako donucovacieho prostriedku pri jeho predvedení do miestnosti ústavu, odkiaľ bolo dištančné verejné zasadnutie realizované. Jeho námietka spočíva v tom, že putá mu na rukách ponechal krajský súd po celý čas konania a o tomto opatrení nevydal žiadne rozhodnutie a takýto postup ani nijako neodôvodnil ani nevysvetlil.

14. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu z 23. júna 2022, ktorú si ústavný súd na účely rozhodnutia o ústavnej sťažnosti od krajského súdu vyžiadal, vyplýva, že sťažovateľ sám požiadal, aby mu boli sňaté putá, aby si mohol robiť poznámky a „*prehadzovať si dokumenty*“.

15. Reakciou konajúceho súdu na túto požiadavku sťažovateľa bola porada senátu, po ktorej jeho predsedníčka rozhodla, že „*z dôvodu bezpečnosti osôb nachádzajúcich sa v prítomnosti odsúdeného, neumožňuje odsúdenému zloženie zabezpečovacieho zariadenia z jeho tela, konkrétne pút*“. Zo zápisnice tiež vyplýva, že v prítomnosti sťažovateľa v priestoroch ústavu (vzhľadom na konanie prostredníctvom videokonferencie) sa nachádzali jeho obhajca a zástupca ústavu.

16. Z uvedeného zápisu v zápisnici o verejnom zasadnutí teda vyplýva, že krajský súd o žiadosti sťažovateľa, ktorou sa domáhal sňatia mu pút z rúk konal, a rozhodol so stručným odôvodnením ním prijatého záveru. Táto okolnosť svedčí o opaku tvrdení sťažovateľa, že to tak nebolo, čím odôvodňoval porušenie jeho práv.

17. Ústavný súd uznáva, že ponechanie donucovacích prostriedkov (predovšetkým u obvinených a obžalovaných pri zachovaní prezumpcie neviny) najmä v priebehu hlavného pojednávania v pojednávacej miestnosti (za prítomnosti verejnosti) by malo byť výnimočným opatrením, ktoré je potrebné odôvodniť prevahou iných záujmov, ktoré nie je možné bez obmedzenia osobnej slobody a integrity dotknutej osoby spoľahlivo ochrániť, ako aj to, že ponechanie pút (opäť najmä na hlavnom pojednávaní) môže predstavovať závažný zásah práve do osobnej integrity, slobody a dôstojnosti danej osoby a v konečnom dôsledku úplne neodôvodnené použitie tohto donucovacieho prostriedku v priebehu hlavného pojednávania môže viesť v určitých situáciách aj k porušeniu jej základných práv chrániacich nedotknuteľnosť osoby, jej slobodu a ľudskú dôstojnosť (čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a čl. 19 ods. 1 ústavy).

18. Podľa názoru ústavného súdu však v danej veci o takýto prípad nešlo. Z rozhodnutia, ktoré bolo krajským súdom v tejto otázke vydané, zjavne vyplýva, ochrana akého záujmu bola jeho prijatím sledovaná a tento záujem (ochrana bezpečnosti prítomných osôb – obhajcu a zástupcu ústavu) ústavný súd považuje za dôvod, ktorý evidentne prevažuje nad obmedzením, ktoré v dôsledku rozhodnutia krajského súdu bol sťažovateľ nútený strpieť.

19. Obavu o bezpečnosť osôb nachádzajúcich sa v prítomnosti obžalovaného (obvineného alebo tu odsúdeného) možno odôvodniť okrem iného aj tým, že obžalovaný sa v minulosti opakovane dopustil násilných deliktov, je obžalovaný zo zločinu mimoriadnej závažnosti a ak je navyše zjavná jeho násilnícka a výbušná povaha (pozri napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 366/2014 z 10. júla 2014). Zo svojej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe (IV. ÚS 133/2014, I. ÚS 444/2010), že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody na doživotie rozsudkom krajského súdu č. k. 1 T 1/2005 zo 17. januára 2007 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 To 12/2007 zo 7. novembra 2007 v troch bodoch za pokračovací trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. a), b) a j) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný zákon“) a za trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. V konaní, ktorého obnovy sa aktuálne domáhal (sp. zn. 1 T 2/2005) bol sťažovateľ odsúdený takisto v troch bodoch za pokračovací trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 a 2 písm. b) a c) Trestného zákona spáchaný.

20. Podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona kto iného úmyselne usmrtí, potresce sa odňatím slobody na desať až pätnásť rokov. Podľa § 219 ods. 2 písm. a), b) a j) Trestného zákona výnimočným trestom sa páchatel potresce, ak spácha čin uvedený v odseku 1 na dvoch alebo viacerých osobách, obzvlášť surovým alebo trýznivým spôsobom, v úmysle získať majetkový prospech alebo v úmysle zakryť alebo uľahčiť iný trestný čin alebo z inej obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky.

21. Podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potresce sa odňatím slobody na dva roky až desať rokov. Podľa § 234 ods. 2 písm. b) a c) Trestného zákona odňatím slobody na päť až dvanásť rokov sa páchatel potresce, ak spácha taký čin so zbraňou, alebo ak spôsobí takým činom ťažkú ujmu na zdraví alebo značnú škodu.

22. Z citovaných ustanovení Trestného zákona, ale najmä z popisu skutkov, ktoré boli dôvodom na odsúdenie sťažovateľa a s ktorými sa ústavný súd oboznámil, jednoznačne vyplýva naplnenie podmienky, že sťažovateľ sa v minulosti opakovane dopustil násilných deliktov (troch vražd a troch lúpeží), bol odsúdený zo zločinu mimoriadnej závažnosti a je zjavná aj jeho násilnícka povaha.

23. Ponechanie pút sťažovateľovi v priebehu verejného zasadnutia podľa ústavného súdu obstálo aj z hľadiska prezumpcie neviny. U sťažovateľa vzhľadom na jeho právoplatné odsúdenie už neexistovala hrozba, že by jeho spútaním bol vopred označovaný (etiketizovaný) ako zločinec.

24. Pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že v zmysle citovaných ustanovení zákona o ZVJS a vyhlášky je zrejmé, že rozhodnutie súdu o sňatí, ponechaní alebo znovu použití donucovacích prostriedkov má formu pokynu sudcu. Jednoznačne nejde o rozhodnutie, na ktorého formálnu alebo materiálnu stánku kladie príslušný právny predpis konkrétne požiadavky, ktoré by v tomto prípade neboli splnené. Preto očakávania sťažovateľa o možno komplexnejšom odôvodnení takéhoto pokynu nie sú namieste.

25. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 59/2019).

26. Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k postupu krajského súdu je ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnená, a z tohto dôvodu ju bolo potrebné podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnuť.

27. Sťažovateľ za porušovateľa jemu ústavou, dohovorom a chartou zaručených práv v úvode ústavnej sťažnosti označil aj ústav avšak bez toho, aby túto skutočnosť relevantným spôsobom premietol aj do ním navrhovaného výroku rozhodnutia ústavného súdu. Inak povedané, sťažovateľ vyslovenie porušenia ním označených práv ústavom nežiadal. Navyše, z obsahu ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, čím alebo akým postupom mali byť zo strany ústavu tieto práva sťažovateľa porušené.

28. Napriek tomu ústavný súd považuje za vhodné uviesť, že ak by aj bola ústavná sťažnosť v tomto smere perfektná, sťažovateľ nepreukázal vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

29. Z § 65da a nasl. zákona o ZVJS vyplýva, že sťažovateľ mal možnosť podať proti postupu príslušníkov ZVJS sťažnosť, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť nadriadený orgán (riaditeľ ústavu, príp. Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže), alebo sa podnetom obrátiť na orgány prokuratúry, aby preskúmali dodržiavanie zákonnosti v ústave podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (§ 18 a nasl.).

30. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

31. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

32. Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k prípadnému namietanému postupu ústavu existuje orgán verejnej moci, ktorého kompetencie v súvislosti s ochranou základných práv sťažovateľa predchádzajú oprávneniam ústavného súdu, avšak sťažovateľ možnosť obrátiť sa na tieto orgány nevyžil.

33. Uvedené bolo dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s nedostatkom právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a charty neposkytnutím zvukového záznamu z verejného zasadnutia

34. V úvode tejto časti odôvodnenia rozhodnutia považuje ústavný súd za potrebné sťažovateľovi ozrejniť, že v súvislosti s vyhotovením zvukového záznamu (čo sa týka jeho rozsahu) všeobecným súdom je podstatnou skutočnosť, či súd koná na hlavnom pojednávaní alebo na verejnom zasadnutí.

35. Relevanciu tejto skutočnosti dáva § 61a Trestného poriadku, podľa ktorého hlavné pojednávanie a verejné zasadnutie v rozsahu, v ktorom sa na verejnom zasadnutí vykonáva dokazovanie, sa zaznamenáva aj s využitím technického zariadenia určeného na zaznamenávanie zvuku. Takto vyhotovený záznam sa uchová na nosiči dát, ktorý je súčasťou spisu; záznam možno uchovávať aj iným vhodným spôsobom.

36. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva sťažovateľova domnienka, že krajský súd o jeho návrhu konal na hlavnom pojednávaní, ktoré malo byť zvukovo zaznamenané a kópia tohto záznamu mu mala byť krajským súdom na jeho požiadanie poskytnutá.

37. Toto presvedčenie sťažovateľa však nekorešponduje s § 402 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého o návrhu na povolenie obnovy konania rozhoduje súd na verejnom zasadnutí.

38. Z citovaných ustanovení Trestného poriadku teda vyplýva, že o návrhu na povolenie obnovy konania rozhoduje všeobecný súd na verejnom zasadnutí, ktoré sa zvukovo zaznamenáva iba v rozsahu, v ktorom je na ňom vykonávané dokazovanie. Tomu zodpovedá aj opatrenie, ktorým predsedníčka senátu krajského súdu rozhodla a ktoré je priamo zaznamenané v zápisnici z 23. júna 2022, že podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku o verejnom zasadnutí sa vyhotoví zápisnica diktovaním predsedníčky senátu s tým, že priebeh verejného zasadnutia sa zaznamená zvukovým záznamom postupom podľa § 61a Trestného poriadku výlučne v rozsahu, v akom sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy.

39. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nešpecifikoval, poskytnutia akého konkrétneho zvukového záznamu sa pred krajským súdom domáhal, avšak už z uvedeného opatrenia predsedníčky senátu mu muselo byť zrejmé, že verejné zasadnutie bude v súlade s príslušným zákonným ustanovením Trestného poriadku zvukovo zaznamenané iba v rozsahu vykonávaného dokazovania. Práve uvedenú skutočnosť muselo očakávanie sťažovateľa v súvislosti s jeho prednesenou požiadavkou reflektovať.

40. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu z 23. júna 2022 vyplýva, že dokazovanie na tomto zasadnutí vykonávané nebolo a túto skutočnosť ani sám sťažovateľ nijako nespochybnil. Na predmetnom zasadnutí sťažovateľ predniesol návrh na obnovu konania v súlade s jeho písomným vyhotovením a ďalšie námietky týkajúce sa nevyhotovenia zvukového záznamu

v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 1T/2/2005, nezákonnosti rekognície a nezákonnosti výpovedí svedkýň a svedkov (s prihliadnutím na ich procesné postavenie, aké im malo byť priznané), nezákonnosť čítania výpovedí z prípravného konania, neposkytnutie možnosti uzavretia dohody o vine a treste, ako aj nemožnosť urobenia vyhlásenia o vine. Sťažovateľ na označenom zasadnutí avizoval aj predloženie dôkazov na podporu jeho argumentácie. Jeho obhajca sa v plnom rozsahu pridržal písomných dôvodov návrhu a prednesu sťažovateľa na verejnom zasadnutí s tým, že nad rámec uvedeného nič nedoplnil. Prokurátor príslušnej krajskej prokuratúry sa na verejnom zasadnutí nevyjadril.

41. S prihliadnutím na prednes sťažovateľa mu predsedníčka senátu konajúceho krajského súdu na jeho žiadosť umožnila, aby ďalším písomným podaním doplnil svoj návrh a verejné zasadnutie odročila na 29. september 2022.

42. Z obsahu uvedenej zápisnice teda jednoznačne vyplýva, že na verejnom zasadnutí skutočne nebolo vykonané dokazovanie, ktoré by malo byť v zmysle Trestného poriadku zvukovo zaznamenané. V takom prípade z hľadiska materiálnej ochrany základných práv, ktorú ústavný súd v konaniach o ústavnej sťažnosti sťažovateľom poskytuje, neostáva iné iba konštatovať, že neposkytnutím zvukového záznamu, ktorý v zmysle platnej a účinnej právnej úpravy nemal byť a prípadne ani nebol vyhotovený, strane trestného konania (tu sťažovateľovi), nemohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základných práv podľa ústavy ani práv podľa dohovoru a charty, ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti označil.

43. V zmysle judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné práva (predovšetkým základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy), ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi vťahujúcimi sa na konkrétne konanie (napr. II. ÚS 181/06). Teda ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

44. S prihliadnutím na uvedený záver ústavný súd aj v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

45. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a ústavný súd tak žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhovel.

46. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto

prípade nedošlo. Ústavný súd pritom tiež nemohol ponechať celkom bez povšimnutia, že tvrdenia sťažovateľa v ústavnej sťažnosti sa rozchádzajú so zisteniami ústavného súdu, čo sa týka skutkového stavu veci (k tomu aj body 3 a 4, bod 16 a bod 39).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu